

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce: **N.T.P.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ■■■, právně zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-76642-4/SO-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2016, č. j. MV-76642-4/SO-2012, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2012, č. j. OAM-7809-21/DP-2011. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „žádost“), protože k žádosti nebyly doloženy náležitosti potřebné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jeho nezákonnost a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobce je přesvědčen, že o jeho žádosti mělo být rozhodnuto meritorně. Zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu má správní orgán tehdy, pokud žádost obsahuje podstatné vady, nikoliv vady, které nijak nebrání v řízení pokračovat. V tomto případě dle žalobce vada žádosti podstatná nebyla. Jedinou náležitostí, kterou žalobce k žádosti nedoložil, bylo potvrzení od Okresní správy sociálního zabezpečení o stavu jeho závazků. Ostatní náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 písm. a) až g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce předložil. Nejednalo se tedy o podstatnou vadu žádosti, o které by měl správní orgán rozhodnout podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce navíc chybějící náležitost doplnil během odvolacího řízení.

Žalobce dále upozorňoval na to, že potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení bylo vydáno dne 6. 6. 2012, tj. po vydání usnesení o zastavení řízení správním orgánem I. stupně, což může vzbuzovat pochybnost o tom, zda vzhledem k zákonným lhůtám pro vydání takového rozhodnutí ho žalobce vůbec mohl doložit ve lhůtě poskytnuté správním orgánem I. stupně.

V další námitce žalobce poukazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, ve kterém soud konstatuje, že správní řád institut zastavení řízení spojuje s žadatelovou nečinností. Z tohoto rozsudku dle žalobce vyplývá, že zastavit řízení ve věcech pobytu cizinců je možné pouze v případě absolutní nečinnosti, nikoliv na základě chybějící náležitosti žádosti, která byla doložena v odvolacím řízení.

Žalobce také tvrdil, že správní orgán I. stupně v rámci správního řízení meritorně nerozhodl o jeho žádosti o prodloužení lhůty k doložení chybějícího listinného dokladu, která byla odůvodněna pobytem žalobce mimo území České republiky.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že dostatečně zjištěl skutkový stav věci, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. K námitce žalobce týkající se absence rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů žalovaný uvedl, že žádost o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 12. 10. 2011 a žalobce žádal o prodloužení lhůty do 12. 11. 2011. Usnesení správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 28. 5. 2012 a vzhledem k tomu, že výzva k odstranění vad žádosti nebyla závazně stanovena usnesením, mohl žalobce doklad předložit až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, i když nebyla žalobci formálně prodloužena lhůta k předložení dokladu. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobcem podána dne 17. 1. 2011.

Dne 2. 9. 2011 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti. Na základě této výzvy měl žalobce předložit chybějící doklady, které byly ve výzvě vypočteny. Lhůta pro doložení náležitostí uvedených ve výzvě byla stanovena v trvání 30 dnů.

Dne 12. 10. 2011 byla správnímu orgánu I. stupně podána žádost o prodloužení lhůty na dodání chybějících náležitostí k žádosti. Žalobce požádal o prodloužení lhůty do 12. 11. 2011. Současně s touto žádostí o prodloužení lhůty žalobce dodal správnímu orgánu doklad o cestovním zdravotním pojištění v rozsahu komplexní zdravotní péče.

Správní orgán dne 24. 4. 2012 vyrozuměl žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.

Dne 9. 5. 2012 nahlédl žalobce do spisu a sdělil správnímu orgánu, že se chce vyjádřit k podkladům rozhodnutí do 18. 5. 2012.

Dne 22. 5. 2012 dodal žalobce platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, potvrzení Finančního úřadu v Mladé Boleslavi o neexistenci daňových nedoplatků, výpis ze živnostenského rejstříku a potvrzení o zůstatku na účtu vydané Českou spořitelnou.

Dne 28. 5. 2012 bylo vydáno usnesení správního orgánu I. stupně, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán konstatoval, že k žádosti nebylo doloženo potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období, o žádosti proto nemohlo být meritorně rozhodnuto.

Dne 7. 6. 2012 bylo správnímu orgánu dodáno potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích na pojistném sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a přehled předpisů a plateb na pojistném ke dni 6. 6. 2012.

Dne 12. 6. 2012 bylo žalobcem podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce uvedl, že potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení měl obstarat jeho zmocněnec, který zanedbal svoje povinnosti. Dále konstatoval, že v České republice žije šest let ve společné domácnosti se svojí družkou a zastavení řízení mělo dopad do jeho soukromého života i na jeho podnikatelskou činnost. Žalobce také tvrdil, že doložení potvrzení od Okresní správy sociálního zabezpečení, tedy jediného chybějícího dokladu k podané žádosti, není podstatnou vadou žádosti, pro kterou je možné zastavit řízení. Tato chybějící náležitost žádosti byla odstraněna v odvolací lhůtě, dne 6. 6. 2012.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu

s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení o žádosti žalobce zastavil pro podstatnou vadu žádosti, a to nedodání potvrzení příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatecích. K odvolací námitce, že pochybil zmocněný zástupce žalobce, žalovaný konstatoval, že účastník řízení nemůže delegovat odpovědnost za nekonání na zmocněnce, neboť je to účastník daného řízení, kdo je odpovědný za nedoložení zákonných náležitostí. K doručení chybějící náležitosti v odvolací lhůtě žalovaný uvedl, že vzhledem ke koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) nemůže přihlídnout k potvrzení příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobce nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, neboť toto potvrzení bylo předloženo v odvolacím řízení a žalobce neuvedl relevantní skutečnosti, proč jej nedoložil dříve. Pokud jde o námitku týkající se posouzení dopadu rozhodnutí do rodinného a podnikatelského života žalobce, žalovaný zdůraznil, že v případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán žádost meritorně neprojednává a není tak povinen podrobovat přezkumu přiměřenost dopadů tohoto usnesení do soukromého a rodinného života žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že řízení lze zastavit jen tehdy, je-li splněna podmínka podstatné vady, která brání pokračování v řízení.

V projednávaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce do vydání rozhodnutí o zastavení řízení nedodal k žádosti potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplateků na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně přitom žalobce vyzval k odstranění vad jeho žádosti přípisem, ve kterém mu stanovil lhůtu 30 dnů k předložení chybějících dokladů, konkrétně i chybějícího potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24 zabývající se otázkou podstatné vady žádosti soud uvedl, že „*V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit,*

a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti.“. K zastavení řízení tedy nedochází jen v případě absolutní nečinnosti žadatele, ale i při nedoložení všech dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení není možné žádost obsahově posoudit.

Postup žalovaného byl zcela správný a plně v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu upravujícím koncentraci řízení. Žalovaný může přihlédnout k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v průběhu odvolací řízení jen tehdy, pokud tyto skutečnosti nemohl žalobce uplatnit dříve. Vzhledem k tomu, že podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je stanovena povinnost cizince předložit již při podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání náležitosti taxativně vypočtené v tomto ustanovení, zcela jistě se dle soudu nejedná o skutečnosti, které nemohl žalobce uplatnit dříve než v rámci odvolacího řízení. Zásada koncentrace řízení ve správním řádu je postavena na zásadě, že se vše podstatné má odehrát před správním orgánem I. stupně. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 následovně: *„Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.“.*

K námitce žalobce, že potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení nemohl bez vlastní vůle dodat dříve, soud uvádí, že žalobce nijak v průběhu správního řízení neprokázal, že by předmětné potvrzení nemohlo být vystaveno během řízení před správním orgánem I. stupně, nehledě k tomu, že od předmětné výzvy ze dne 2. 9. 2011 uplynulo do vydání prvostupňového rozhodnutí bezmála 7 měsíců, které mohl žalobce využít k obstarání tohoto dokladu.

Žalobce se brání tím, že se v průběhu správního řízení zdržoval ve Vietnamu a z tohoto důvodu požádal o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů, o níž správní orgán I. stupně v rámci správního řízení meritorně nerozhodl. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně skutečně nijak nezareagoval na žádost žalobce ohledně prodloužení lhůty, současně je však třeba zdůraznit, že žalobce žádal o prodloužení lhůty k předložení dokladů do 12. 11. 2011. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 28. 5. 2012, nemohl být žalobce tím, že správní orgán prvního stupně o jeho žádosti o prodloužení lhůty k předložení požadovaných dokladů nerozhodl, nijak zkrácen na svých právech, a tato vada tudíž neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jak soud konstatoval shora, pokud by žalobce požadované doklady předložil po lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně, před vydáním prvostupňového rozhodnutí, musel by k nim správní

orgán I. stupně přihlédnout.

Ve výzvě ze dne 2. 9. 2011 bylo konkretizováno, jaké náležitosti žádosti má žalobce doložit a v jaké lhůtě. Výzva byla vydána podle § 45 odst. 2 správního řádu. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu nestanoví formu výzvy. S ohledem na § 76 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že správní orgán rozhoduje usnesením v zákonem stanovených případech, byla výzva podle § 45 odst. 2 vydána formou přípisu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Oproti tomu § 45 odst. 2 správního řádu zmocňuje správní orgán ke stanovení lhůty pouze v řízení o žádosti tehdy, když zde vyvstane potřeba odstranění vad žádosti. Správní orgán poté k odstranění vad žadateli pouze poskytne (nikoliv závazně určí) přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že § 45 odst. 2 správního řádu formu této výzvy nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, je zřejmé, že poskytnutí lhůty (resp. vydání výzvy k odstranění vad žádosti) není nezbytné učinit formou usnesení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016 - 35). Přípisem navíc správní orgán lhůtu k odstranění vad žádosti neurčuje závazně, ale pouze poskytuje žadateli přiměřenou lhůtu, což v konečném důsledku znamená, že vadu žádosti může odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem.“.* Vzhledem k tomu, že i v projednávaném případě byla lhůta k doplnění náležitostí žádosti stanovena přípisem, nikoliv usnesením, byla uložena nezávazně a žalobce měl a mohl uvést všechny chybějící náležitosti i po uplynutí lhůty 30 dnů, tedy až do skončení správního řízení u správního orgánu I. stupně. Od uplynutí vydání výzvy do vydání usnesení o zastavení řízení uběhlo zhruba sedm měsíců. V průběhu této doby mohl žalobce doplnit veškeré náležitosti žádosti a předejít tak svou aktivitou vydání usnesení o zastavení řízení, což neučinil. Správním orgánem I. stupně byl žalobce před vydáním rozhodnutí vyrozuměn dne 24. 4. 2012 o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 22. 5. 2012 žalobce také většinu chybějících dokladů dodal, předmětné potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení však nebylo mezi doklady přiloženo.

Pokud žalobce s odkazem na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, namítal, že správní orgán měl v dané věci rozhodnout meritorně, soud konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán ve znění zákona o pobytu cizinců účinného do 31. 12. 2010, které obsahovalo speciální úpravu zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v případě, že cizinec nepřeložil náležitosti žádosti o udělení víza. Tato úprava se novelou zákona o pobytu cizinců č. 427/2010 Sb. změnila. V důvodové zprávě k tomuto zákonu je uvedeno, že „*úprava § 56 odst. 1 písm. e) má vliv i na řízení o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu. I v tomto případě bude při nepředložení náležitostí k žádosti postupováno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Změna formy rozhodnutí nemá vliv na možnost pobytu cizince na území po dobu řízení o žádosti (viz § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců)*“, což zmiňuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-27. Z tohoto tedy vyplývá, že žádosti, které neobsahují všechny náležitosti stanovené zákonem, nebude možné zamítnat podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ale správní orgán bude postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy nelze vycházet, neboť právní úprava byla s účinností od 1. 1. 2011 změněna.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné. Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. dubna 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu